

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СЪЛЗИТЕ НА КАМЪКА

chitanka.info

Койотът се събуди с отвратително главоболие. Нямаше представа какво е правил миналата нощ, но каквото и да беше, при всички случаи му бе отнело почти цялото желание за живот. Имаше чувство, че главата му е главното действащо лице във фойерверките за Четвърти юли. Опита се да се надигне от леглото и изпъшка, понеже в слепоочията му се набиха нови остри като бръсначи ножове. Въпреки всичко все някак си успя да се изправи на крака и се заклатушка с несигурна крачка към банята.

Когато излезе оттам — близо час след като успя някак си да завърти с ръцете, които отказваха да го слушат, крановете — се чувстваше значително по-добре. Закле се пред себе си тази вечер да не близне и капка алкохол... въпреки че знаеше, че няма да успее. Начинът, по който си изкарваше хляба, смилаше и малкото останало човешко в него на толкова малки парченца, че ако не бяха окъпаните в уиски и текила нощи, отдавна щеше да се е озовал в „Джунипър хил“ с усмирителна риза на гърба и тъпкан с успокоителни.

Време беше обаче да се залавя за работа. За днес програмата му не беше нито твърде лека, нито твърде натоварена: обикновен ден на елитен наеман убиец. Първо имаше две наказателни акции — пребиване с осакатяване и отсичане на ръце и крака. Тънкостта във втория случай изискваше човекът да остане жив, но Койотът бе прекалено добър в занаята си, за да се съмнява в това. Когато приключеше с показните случаи, имаше една сериозна задача — убийство (но задължително безболезнено!) на местен мафиотски бос, изменил на фамилията си и опитал се да развърти собствен бизнес. После малко отдых с две бомби в колите на двама самозабравили се сенатори, пледиращи за увеличаване на данъка върху алкохола. Щеше да приключи деня със сплашване на някакъв нещастник от крайните квартали. След като дълго умува, Койотът най-накрая реши да използва за целта любимото си оръжие — АК 47 с бронебойни патрони тип „дум-дум“, които вършеха чудесна работа: вдигаха страшно много шум, пораженията от тях бяха направо прелестни, а цялата операция отнемаше време колкото да изпиеш едно кафе. Койотът въздъхна, сложи черните очила, навлече едно обикновено протритото кожено яке и се отправи на работа.

Квартирата му по нищо не приличаше на налаганата от холивудските екшъни картина на жилище на наеман убиец. Койотът

никога не държеше оръжия или нещо от този род у дома. Който и да влезеше вътре, щеше да си помисли, че е гостенин на обикновен, не чак толкова подреден ерген: разхвърляни дрехи, компактдискове и DVD-та в безпорядък, преливащи от фасове пепелници и множество празни и полупълни кутии от „Camel“. Когато трябваше да се снабди с оръжие, Койотът разчиташе на хилядите си скривалища из града. Никога не работеше с партньори, винаги избираше да действа сам, дори когато това на пръв поглед изглеждаше невъзможно. Именно за това колегите му бяха лепнали прякора „Койотът“, който му подходеше идеално. Койотът не възразяваше. Отдавна бе забравил истинското си име.

Общо взето денят мина добре. За малко при поставянето на втория пластичен експлозив да го спипат, но Койотът се измъкна с онази елегантност, която винаги бе будила завист у колегите му и го превръщаше в „един от най-опасните живи хора по света“, както се бе изразил „Ню Йорк Таймс“. Някак си това се бе отпечатало и върху чертите на лицето му, върху походката и жестовете му. Когато вървеше по улиците на многомилионния град, хората се отдръпваха от него като от неприятен полъх. Някога, преди доста години, някакъв непознат грубо го бе блъснал по улицата и го бе подминал, без да се извини. Койотът се лепна зад него, без да каже и дума, проследи го, докато онзи влезе в някаква обществена тоалетна, и хладнокръвно го простреля с два куршума през очите: нека да се научи да гледа къде върви. Не изпита нито ярост, нито някакво чувство към пешеходеца. Ако позволиш на чувствата да те обземат, не след дълго си аут. Това бяха правилата на играта и Койотът свято ги спазваше.

Когато приключи с последната си задача за деня, вече бе станало доста късно. Време беше да похарчи известна част от няколкото милиона долара, които бе изкарал с честен труд днес. Както и повечето от бранша, Койотът не обръщаше никакво внимание на парите. Тръпката бе това, което го караше да се заема с опасни и безнадеждни на пръв поглед дела. Що се отнася до доларите, за него бе достатъчно просто да ги има в задоволителни количества. Така и ставаше. Всяка вечер в 18:00 часа сметката му набъбваше с десетина милиона долара. Никога не се опитваха да го лъжат; просто нямаше смисъл.

След като отдавна престана да брои текилите и уискитата, които се изливаха като летен дъжд в пресъхналото му от барутни пари гърло,

Койотът реши да смени кръчмата. Излезе на улицата и се смеси с тълпата, жадуваща за развлечения. Краката му сякаш сами го носеха нанякъде. Алкохолните пари бяха замъглили мозъка му до такава степен, че почти не съзнаваше къде отива. Пътьом с небрежен жест захвърли някъде коженото си яке и черните очила, с които обикновено не се разделяше даже и вечер. Нямаше значение; после, на връщане, щеше да си ги прибере. Когато мина покрай една улична търговка на цветя, хвърли в полата ѝ банкнота, надвишаваща няколко пъти дневния ѝ оборот, и взе букет червени и бели рози. Смаяната продавачка дълго го наблюдава, докато се отдалечаваше по мрачната улица, а устните ѝ шепнеха някаква молитва.

Клатушкайки се неуверено на изведнъж омекналите си крака, Койотът влезе в неугледен, опръскан с кал, кръв и вар бедняшки жилищен блок. Сякаш на автопилот се дотътри до една от вратите на четвъртия етаж, остави букета на прага, позвъни и почти тичешком се изнесе към стълбищната площадка. В момента не съзнаваше това, но вече десет години всяка вечер той правеше едно и също...

— Кой звъни? Ехо, има ли някой тук?

Той дочу познатия до болка глас и помътеното му съзнание се зачуди защо, по дяволите, тя продължава да играе една и съща сценка всяка вечер, като прекрасно знаеше, че навън няма да намери никого. Десет години — умножени по 365 дни... колко прави това? Доста, нали?...

Жената на прага вече бе в доста напреднала възраст, но въпреки това все още личеше, че някога, преди доста време, когато между нея и Койота бе кипяла бурна, но обречена любов, бе била истинска красавица. Тя взе букета и затвори вратата на бедното си жилище. Преди няколко години се бе оженила за един нещастник и му бе родила дете. Койота бе обърнал света, за да я убеди да се разведе, но тя така и остана непреклонна... Тогава Койотът още не бе наемен убиец, а млад, перспективен журналист, комуто всички предричаха интересно бъдеще... Е, не бяха сбъркали кой знае колко...

Койотът, олюлявайки се, се качи на горния етаж и взе асансьора до партера. Когато излезе на улицата, всичко в него сякаш рухна. Той се вкопчи в най-близкото дърво, впери поглед в осветения четириъгълник на така далечния прозорец, зад който живееше неговата единствена любов, и заплака като малко дете. Многобройните

минувачи го поглеждаха учудено, но за разлика от през деня не го подминаваха със страх. Вече виждаха в него тридесетинагодишен човек, облечен с обикновена риза и изтъркани светли дънки, който плаче, сякаш светът за него е свършил... и по някакъв начин бяха прави.

* * *

Койотът се събуди с отвратително главоболие. Нямаше представа какво е правил миналата нощ, но каквото и да беше, при всички случаи му бе отнело почти цялото желание за живот. Той изпъшка и стана. В слепоочията му се набиха нови остри като бръсначи ножове. Предстоеше му нито твърде лека, нито твърде натоварена програма: обикновен ден на закоравял елитен наемен убиец...

©, 2000, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.